

Jag har skrivit om temat relationer.

När hunden tystnar

8.40 vaknar väckarklockan till liv och dess gälla tjut börjar fylla mitt sovrum. Ett ynka ögonblick senare börjar den där jycken sjunga. Jag studsar upp ur sängen och tar på mig min blå morgonrock. Dörren till trapphuset är knäpptyst när jag slänger upp den, jag oljar den regelbundet. Jag gillar detaljer, nyckeln till framgång är total perfektion.

Jag är framme vid fru Anderssons dörr på exakt fyra steg. Efter sju slag i åttondelstakt öppnas dörren med ett högt gnissel. Inte bra, jag gillar siffran fyra och därför använder jag bara fyra eller tal som är delbart med fyra. Sju är inte det. Innan dörren hinner slå upp helt skyndar jag mig att knacka en gång till. Det blir inte i takt med de andra slagen men det känns ändå bättre än att bara ha sju knackningar.

Fru Andersson står i dörröppningen i sin mönstrade morgonrock. Det sticker i mina ögon, det finns inget mönster i mönstret. Borde inte ett mönster ha ett underliggande matematiskt mönster? Det måste jag skriva upp på min lista över lagar jag måste genomföra om jag mot förmodan blir stadsminister.

- Vad vill du? Fru ser arg och nyvaken ut. Hon borde egentligen inte behöva fråga detta eftersom att vi haft exakt samma diskussion varje dag i snart fyra år.
- Hunden. Svarar jag och vänder sedan om och tar de fyra stegen tillbaka till min lägenhet.

Som vanligt tystnar inte hunden. Men nu har jag inte tid för sådant längre. Jag kokar min exakt uppmätta gröt och äter den vid bordet lyssnandes på hundens ylande.

* * *

Nästa morgon ringer väckarklockan igen precis i tid och jag kliver upp. Hunden vaknar upp och drar igång samma procedur. Morgonrocken virar jag runt mig och går mot dörren. Dörren är tyst även idag. Jag kommer av mig lite i början och därför kommer jag lite för långt ifrån fru Anderssons dörr. Jag lutar mig framåt och knakar i sextondelstakt idag för att vara säker på att jag hinner. Till min förvirring hör jag inga steg från andra sidan dörren. Jag lutar mig fram igen och knackar hårdare denna gång, men fortfarande i sextondelstakt. Släpiga steg

närmar sig dörren och med ett gnisslande ljud glider dörren upp, ungefär 32°. Fru Andersson ser trött och sliten ut. Hon har på sig gråa byxor och en mycket sliten stickad tröja på sig.

- Jag kan inte få hunden tyst. Hennes röst är skrovlig och monoton.

Jag blir helt ställd. I vanliga fall skulle jag bara svara med, hunden, men nu passar inte det. Vad menar hon med att hon inte kan tysta hunden, det är ju hennes hund eller hur? Det är väl bara att be hunden att vara tyst?

- Har du alltid varit på det här viset? Fortsätter hon. När hon frågar detta skymtar en liten ryckning i ena mungipan.
- Vad menar du med det? Nu börjar jag känna mig riktigt förvirrad, och upprörd. Jag kan inte vara säker på att jag är upprörd eftersom att jag inte brukar ägna mig åt känslor.
- Du har knackat på min dörr varje morgon vid samma tid och när jag frågar vad det är säger du bara hunden och vänder om. Varje torsdag när du kommer hem från ditt arbete oljar du din ytterdörr, ingen människa gör det så ofta. Arbetar du med att se efter gångjärn på ditt arbete eller?
- Jag är konsult, man sköter inte gångjärn om man är konsult.

Precis när jag säger det sticker en nos fram bakom dörren. Den är svart och vit och jag kan skymta två små bruna ögon. Men viktigast av allt är att hunden nu är tyst. Jag slänger en blick på mitt armbandsur och ser att jag ligger långt efter i planeringen. Nu ska jag vara påklädd och gröten ska ha börjat koka. Det här har jag inte tid med, speciellt eftersom att jag inte förstår vart detta ska leda. Bara för att man gillar lite struktur betyder inte det att man skulle vara märklig på något sätt. Dessutom skulle jag inte behöva knacka på hos henne om hunden vore tyst. Då skulle jag kunna äta min gröt lite långsammare bara. Fru Andersson tittar på mig och ler. Jag nickar bara mot henne och vänder om. Hon önskar mig en bra dag och då kommer jag helt av mig. Nu måste jag hoppa en och en halv meter för att komma fram till min dörr på fyra steg. Fruen står fortfarande i dörröppningen och observerar mig med stort intresse. Efter några sekunders överläggning bestämmer jag mig för att ta korta steg så att jag kommer fram till dörren på åtta steg. Jag stänger dörren och går tillbaka till min garderob. Försökte hon göra narr av mig? Här vill man bra få äta frukost utan att hennes hund ska yla i bakgrunden. Till råga på allt har jag ödslat en kvart åt ingenting.

Nästa morgon ringer väckarklockan i vanlig ordning. Men efter att jag slagit av väckarklockan blir det helt tyst. Inte ett ljud. Vad har hänt med hunden? Jag klär på mig min vanliga uniform, kostymbyxor och ljusblå skjorta. Fortfarande inte ett ljud från hunden. Jag går ut i köket och börjar med gröten. Har hon äntligen lärt sig hur hon ska få hunden att vara tyst? Är hunden sjuk? Borde jag ringa räddningstjänsten? Till slut kan jag inte stå kvar i köket längre. Jag går ut i trapphuset, jag räknar inte ens mina steg. Jag börjar bulta på dörren. Inget svar. Efter fem minuter värker min hand så kraftigt att jag inte kan fortsätta slå på dörren. Med långsamma steg vänder jag mig om och börjar gå tillbaka till min lägenhet. Jag äter gröten i tysthet. Runt omkring mig är det tyst men i mitt huvud är det kaos. I alla dessa år har jag byggt upp rutiner för att det inte ska behöva bli kaos, jag gillar inte kaos. Sen ska det vara en hund som får allt att falla. Borde jag inte vara glad? Jag har inte velat något annat än att hunden ska vara tyst, nu är den det. Det är nått med att jag inte vet varför hunden har blivit tyst. Hundens skällande och stunden utanför Fru Anderssons dörr har också blivit en rutin, inser jag när jag ätit min gröt färdigt.

Jag har inte kunnat koncentrera mig på hela dagen. Mina arbetskompisar, som för övrigt vet att jag inte uppskattar att prata med folk, har frågat vad det är. Jag har skylt på förkylning varje gång de frågar. Jag har uppfattat att det är en godtagbar ursäkt om man inte är sitt vanliga jag. Det är torsdag idag men när jag kommer hem har jag inte ork nog att ta itu med dörren. Jag går in och läser en bok istället.

Någon gång efter fyra ringer det på dörren. Det brukar aldrig ringa på min dörr. Jag går fram till dörren och kikar ut genom tithålet. På andra sidan dörren står en kvinna i undersköterskeuniform. Bredvid henne sitter en hund med svart och vit nos och med små bruna ögon. Jag öppnar dörren sakta.

- Hej, jag kommer från sjukhuset. Evelina Andersson gick tyvärr bort i natt och hon sa att du skulle ha hunden. Kvinnan, Kajsa står det på namnbrickan, verkar snäll.
- Har hon inga släktingar som kan ta hand om hunden? Jag känner att paniken börjar sjuda i maggropen.
- Hennes son bor i USA och vill inte ha någon hund, hennes dotter dog i cancer för 10 år sedan. Om du inte vill ha hunden kan jag lämna in den på ett härbärge.

Jag vill absolut inte ha en hund men om hunden hamnar på härbärge kanske någon elak person adopterar hunden. Det vore inte bra.

- Nej, jag kan ta hunden. Vet du vad sådana äter? Säger jag med till synes lugn röst. Jaha då har jag alltså skaffat en hund. Hur blev det så?
- Jag tror att de kan svara bättre på den frågan på en djuraffär. Hon småskrattar och räcker mig kopplet.

Motvilligt tar jag emot kopplet. Kajsa säger glatt hejdå och börjar gå nedför trappen. Jag och hunden går in till mig. Hunden börjar stryka sig mot mig, mina svarta kostymbyxor blir håriga. Kopplet slänger jag på marken och rusar in på mitt kontor. Jag vänder mig till internet för tips och råd. ”Hur tar man hand om hundar” jag får flera hundratusen träffar.

Hunden skäller i köket och jag kommer tillbaka till verkligheten. Klockan säger att jag har suttit här i flera timmar. Jag går ut i köket och tar tag i kopplet. Med en lista på 28 punkter lämnar vi lägenheten för att gå till en djuraffär.

* * *

I och med att jag inte vet vilken ålder eller ras hunden är verkar det bli svårt att hitta den ultimata maten. Jag bestämmer mig för att rådfråga en expedit.

- Men va söt, vad heter han? Expediten slänger sig ned på golvet och omfamnar hunden. Då går det upp för mig att jag inte vet vad hunden heter.
- Kierkegaard heter han. Expediten tittar lite konstigt på mig när jag säger det.
- Det är min favoritförfattare. Fortsätter jag för att förklara mig.

Expediten ställer sig upp och frågar vad det var jag behövde hjälp med. Jag förklarar mitt informationsbristproblem. När jag gör det ler expediten, då känner jag att mina kinder hettar. Hon är verkligen söt.

Expediten vinkar med mig till hundmatshörnan.

- Han är troligtvis en labrador men ålder är lite svårt men den här maten fungerar nog. Jag tar emot påsen hon räcker fram.
- Var det något mer? Till svar på den frågan räcker jag fram listan med de 27 kvarvarande punkterna.

Lovisa Norberg Na1D

Hon tar god tid på sig att hjälpa mig med alla punkter och ger mig goda råd. Efter två timmar har jag betalat allt och lämnat butiken med ett kvitto med expeditens telefonnummer. Hon sa att jag skulle ha det i fall att jag skulle ha fler frågor.

* * *

När jag lägger mig i sängen kommer Kierkegaard och lägger sig bredvid mig. Det här kanske inte är det värsta som hänt mig ändå.